

naar der stundom er ført en Tale, der gaaer i modsat Retning, kan den kun være begrundet i en uhyre Uvidenhed eller i ond Villie, Uvidenhed saavel om Indholdet af Forsatningen af 18de November som ogsaa om de bestaaende faktiske og statsretslige Forhold. Det er klart nok, at, siden det ældgamle danske Kronland og Lehn Slesvig i 1721 blev indkorporeret under den danske Krone, saaledes at i statsretlig Henseende en fuldstændig Indkorporation maa siges at være tilstede, kan der, naar der nu tales om Slesvigs Indkorporation i Kongeriget, kun derved siges til en Indlemmelse i administrativ Henseende, en Indlemmelse eller Sammensmeltning, hvad de indre Anliggender angaaer; men det er jo dog saa sikkert, at nogen saadan ikke har fundet Sted, at i alt Fald Ingen her i Landet kan nære mindste Tvivl om, at jo Slesvig har bevaret sin provindsielle Selvstændighed. Slesvig har jo ingen Repræsentanter her paa den danske Rigsdag, og ingen slesvigsk Minister møder jo her paa den danske Rigsdag, hvorimod Slesvig har sin egen Stenderforsamling og sin egen Minister, saavel som sin egen Administration og sine egne Domstole. Selvstændigheden er heelt gjennemgaaende; og det er jo ligesaa vist, at i saa Henseende er der ikke skeet nogen som helst Forandring ved Forsatningen af 18de November. Imod Indholdet af Endringsforlaget kan der forsaavidt ikke gjøres nogen Indvending. Der har i Udvalget ogsaa været Tale om, man ikke skulde gjøre en Tilspøining i samme Retning, ikke just saa vidtløftig som den her foreslaaede, men en noget mere sammentrængt; man har navnlig troet, at det maatte kunne være hensigtsmæssigt at gjøre en saadan Tilspøining, ikke ligeoverfor Indlandet, — thi det tør forudsættes, at der ikke der hersker mindste Tvivl om, hvorledes Sammenhængen er — men ligeoverfor Udlandet, idet man gaaer ud fra, at Adressen rimeligviis vil gaae rundt i Udlandets Blade, og da har meent, at det maatte kunne være gavnligt, at der forelaa fra den danske Rigsdags Side en bestemt og kraftig Udtalelse om, at der ikke er skeet nogen Inkorporation, og at der forsaavidt heller ikke er skeet noget Brud paa noget som helst Tilfagn, hvis der overhovedet endnu

maatte være Tilfagn, der kunde være forbundene for Danmark, der forhøbe at inkorporere Slesvig i Kongeriget. Udvalget, i alt Fald den overveiende Deel deraf, har imidlertid bestemt sig til ikke at gjøre noget Forslag derom til Thinget, og det især af Hensyn til, at det var ønskeligt, at, som jeg før tillod mig at bemærke, der blev bevaret Overensstemmelse med den af Landstinget vedtagne Adresse. Det forekom os ikke blot, at det vilde give Adressen en større Betydning, naar den fremkom som en Udtalelse fra hele Rigsdagen, end naar der fremkom en forskjellig Udtalelse fra hver af Rigsdagens Afdelinger; men man har derhos frøgtet for, at det mulig, ifølge den gode Villie, som vi jo af Erfaring vide, findes paa forskjellige Steder, kunde gives en heel forkeert Udtalelse, naar den Pæsus, jeg tilsigter, fandtes i det ene Things og ikke i det andet Things Udtalelse. Derfor have vi troet det klogest og forstændigt, ikke nu at komme frem med en saadan Tilspøining. — Der er til det af mig nu omtalte Forslag stillet et Underendringsforslag af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), ved hvis Affattelse jeg ikke skal opholde mig, og med Hensyn til dets Realitet tør jeg ansee det for overflødigt at udtale mig, i det Mindste i dette Dødsstykke.

Det er, som sagt, aldeles indlysende, at Grundloven af 18de November s. A., uden paa nogen Maade at komme i Strid med Forpligtelser, hvorom der kunde være Spørgsmaal for Danmark, har holdt sig strengt paa et Gebeet, der alene vedkommer Danmark, et Gebeet, paa hvilket ingen fremmed Magt kan have mindste Ret til at indblande sig. Men netop, fordi dette maa siges om Forsatningen af 18de November s. A., har det staaet os klart, at de Angreb, der ere fremkomne fra Udlandet paa denne Forsatning, ret i egentligste Forstand vare Angreb paa Danmarks Selvstændighed og, jeg kunde tilføie, Angreb paa Danmarks Ære. Men er dette saa, forekommer det os klart, at der er god Grund for Thinget til at fastholde en Udtalelse som den, der findes i Adressens femte Stykke, første Punktum. I ingen af de Forordninger, der ere